

Jana Javorská

***Proč
muži nenosí
podvazky***

Jana Javorská

PROČ MUŽI NENOSÍ PODVAZKY

Copyright

Autorka: Jana Javorská

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-240-7 (ePub)

978-80-7512-241-4 (mobipocket)

978-80-7512-242-1 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Věnováno mému skvělému tátovi - optimistovi a báječnému člověku,
který ve mě vždy věřil, ať už jsem dělala cokoli. Jeho památce s láskou

Jana

ZLOMENINA

Jako každej pořádněj chlap jsem ani já nebyl zrovna svatej. No, ono slovo SVATEJ je tak trochu zavádějící. Protože, co si budeme namlouvat, svatej může být tak nanejvýš v kostele, ale ne v manželství. Kdo už si touhle institucí prošel, tak mi jasně musí dát za pravdu, že po pár letech a po pár dětech ženská zaručeně zblbne. To si pak chlap zkrátka musí nějak pomoci.

Takže jsem čas od času provětral faldy nějaký dobře stavěný kočičce. Nejsem blbej, dělal jsem to samozřejmě tak, aby na to ta moje nikdy nepřišla. Určitě by měla nějaký řeči o podvádění a tak. Copak není manželství už samo o sobě podvod? Ze začátku to vypadá slibně a pak – skutek utek.

Jenže to bych to nesměl být já, aby u toho nebyly nějaké komplikace. Když už jsem měl pěkně rozjetý jedno nový prsatý stvoření, tak jsem si, já debil, zlomil při fotbale ruku. No jo, řeknete si. Sport je sport. Ovšem já na nějakou bolest ani nemyslel, jen jsem měl pořád před očima, jak si ten dáreček rozbaluju, a teď tohle.

Už je naprosto jasný, že z toho nějakej ten pátek nic nebude. Jenže to by mi ji taky mohl nějakej frajer pěkně vyfouknout. Musím jednat. Tak jsem si ji esemeskama udržoval pěkně nažhavenou a pak jsem ji jen tak mezi řečí upozornil na takovou nepatrnou banalitu, která mě potkala, ale zásadně neohrozí moji výkonnost ani v nejmenším.

Politovala mě, jak jinak. Je to přece ženská. Tak jsem dělal chvilku hrdinu, že to moc nebolí, ale když se rozhodla, že mi to zranění musí pofoukat, bylo mi předem jasné, kdo tady komu co a kam foukne.
MANŽEL ODJEL NA SLUŽEBNÍ CESTU. VRÁTÍ SE ZA DVA DNY.

Málem mě z té zprávy trefil šlak. Přišla nečekaně a já musel zaimprovizovat, abych se zdárně a bez sebemenší známky podezření dostal z baráku.

„Jedu s bráchou na chalupu,“ nahlásil jsem doma a už jsem žhavl drát a sháněl bratra, aby mi poskytl věrohodné alibi. Za půl hodiny jsem přidal další informaci:

„Hele, asi tam přespím. Budeme opravovat střechu, budu podávat nářadí,“ houknul jsem ještě na manželku a čekal jsem na reakci. „Hlavně, ať to nekomentuje, nepotřebuju to rozvádět, nebo se do toho ještě zamotám,“ modlil jsem se v duchu.

„To tam budeš platnej jako mrtvýmu zimník. Ještě si přivodíš další úraz,“ ozvalo se zamručení z kuchyně, ale mně bylo jasné, že je to místo souhlasu.

„Neboj, dám si bacha. Dyt' mě znáš.“

Popadnul jsem džíska a mazal ven, kde už na mě brácha čekal v autě.

„Ty vole, jestli to praskne, tak mě Máňa zabije a ta moje mě dorazí,“ přivítal mě brácha místo pozdravu.

„Klídek, nejsem přece žádnéj břídil, ne?“

„Se ti divím, že si nedáš pokoj.“

Kroutil brácha hlavou, ale rychle vyrazil od domu, aby nás náhodou moje žena nezaměstnala oba dva.

Vysadil mě u Helenky před panelákem a odjel. Pro jistotu jsme si domluvili výmluvu a já zaplul k Helence do bytu tiše jako myška.

Když jsme byli v nejlepším, ozvaly se prudké rány na dveře. Málem mě to zabilo, ale Helenka mě uklidnila, že to je smluvené znamení se sousedkou. Oblékla si župánek a vyhlédla na chodbu.

„Helčo dělej! Jde sem tvoje tchýně. Viděla jsem ji, když jsem kouřila na balkóně. Zablokují zatím výtah,“ popoháněla Helenku sousedka.

„Sakra, baba jedna. Ta má snad v prdeli čidlo, nebo co,“ zanáčovala Helena a rychle běžela vypakovat nápadníka z bytu.

„Sbal se! Rychle!“ houkla na mě Helenka a než jsem se rozkoukal, strkala mě ze dveří. Otevřela k sousedce a šoupla mě tam se slovy: „Neboj, Markéta se o tebe chvíli postará.“

A zabouchla za sebou dveře. Živě jsem si dokázal představit, jak tam vedle kmitá a uklízí, aby tchýně nezjistila, že tam byla pánská návštěva. Za chvíli vykukla ze dveří a ukázala Markétě gesto, že je vše v pořádku a může uvolnit výtah.

Tak jsem se ocitl polonahý s kalhotami a bundou v ruce na chodbě cizího bytu. Jenže, co čert nechtěl, za okamžik zarachotily klíče v zámku a do místnosti vstoupil hromotluk. Jeho pohled spočinul na mých obnažených stehnech a bylo mu vše okamžitě jasné.